

Tots els llibres de la Biblioteca seran objecte de préstec excepte els diccionaris, catalegs, atles i revistes.

Els lectors, per gaudir del servei de préstec a domicili, hauran d'ésser presentats per un dels membres del Patronat de la Biblioteca, per una de les Autoritats del Departament d'Instrucció Pública o per un diputat provincial, i fer un dipòsit de cinc pessetes que seran retornades en el moment de la devolució dels llibres.

El nombre de llibres, que podrà tenir un lector, deixats en préstec no podrà excedir de tres.

Nota: Per a més detalls i per l'obtenció de targes dirigir-se a la mateixa Biblioteca de 4 a 8 i mitja.

ELS GERMANS VAYREDA.—Nostre confrare «El Deber» ha publicat una sèrie d'articles sota el títol de «Els germans Vayreda», que mereixen l'atenció per ésser una raonada apologia de la actuació d'aquells assenyats patriotes, que foren en nostre ciutat els primers que actuaren en sentit regionalista. L'amor amb que han estat escrits, ens els ha fet llegir amb gust. Plau-nos reproduir el següent fragment que els sintetitza:

«Vayreda triomfà sobre els seus adversaris entre els quals hi erem nosaltres, imposant-nos les seves idees, el seu pensar, la seva patriòtica frisança i tot el seu esperit integrament catalanesc, inoculant-nos *sang nova*. Vayreda morí, *Sancho Nova* morí, mes ambdós ja havien donat esplendenta florida d'idees, i el pol·len fecundant i reproductor anà voleiant pels espais multiplicant arreu la planta de la catalanitat, i el patriotisme clàssics i tradicionals».

Els germans Vayreda «ens ensenyen la compatibilitat, tothora possible, de les aspiracions més radicals i franques, amb l'esperit més ortodoxe i aimant de l'ordre.

Els ens ensenyen que un catalanisme assenyat no vol dir un catalanisme amb sordina, a mitja veu i vacil·lant. Els ens mostren tota la noblesa d'una ferma actuació consagrada al conreu del sant ideal de Pàtria».

I amb referència a la seva política «a aquest gremi de polítics perteneixen els germans Vayreda, i com a tals són un espill, en el que tot home de vida pública ha de emmirallar-s'hi per a saber dominar sabiament, com ells ho feren, tot sentiment de vanitat, d'ambició, d'apassionament, de immoderat pundonor personal. Ells laboraven per una causa, per un ideal, i lo demés els tenia sense cuidado. Per aixó se mantingueren sempre serens davant dels obstacles que entrebancaven la obra llur, no els hi feia res de sacrificar la seva persona mentre devingués acomplert l'imperatiu que els esperonava. Restaven plenament consolats amb el presentiment, amb l'esperança de que de la sement que ells plantaven, els seus nets n'assaboririen fruits».